

ningen". For Livsforsikringselskaberne er det saaledes, at Loven fastslaar ganske overordentlig rigelige Henlæggelser til en Sikkerhedsfond, over hvilken Selskabet ikke disponerer, og som netop er bestemt til Imødegaaelse af Forpligtelser overfor de forsikrede paa samme Maade som de to Fonds, der er nævnt. Denne Rettelse vil jeg haabe, at den højtærede Finansminister vil tage imod. Det er saa meget mere nødvendigt, at dette sker, som Livsforsikringsloven i visse Tilfælde fastslaar, at hele Overskuddet skal henlægges til Sikkerhedsfonden. I saa Tilfælde vilde det være umuligt for et Selskab at roretage Henlæggelse til Skatter, som de ellers maa gøre. Jeg vil dernæst udtrykke min Glæde over, at man i § 6 har optaget Bestemmelsen om; at Præmier for Livsforsikring kan fradrages ved Beregning af de skattepligtige Indkomster. Det er nyttigt for Samfundet, og stemmende med Forsikringselskabernes Ønske om at faa Bestemmelsen indført her som i de fleste andre Lande. Jeg skal blot endnu gøre den Bemærkning, at i Punkt c. om dette staar der ogsaa nævnt i al Almindelighed Ulykkesforsikring; men der maa staa „ikke lovpligtig Ulykkesforsikring“, idet det paa Forhaand maa være givet, at den lovmæssige Arbejderforsikring ikke skal være taget i Betragtning.

Finansministeren (N. Neergaard): Maa jeg sige til det ærede Medlem, som nu talte, at den lovpligtige Ulykkesforsikring ikke er taget med her, som han antog. At den lovpligtige Ulykkesforsikring ikke er taget med her, kommer af, at den paa anden Maade er undtaget (*Gamborg*: Det staar ikke her!). Nej, men det er givet, at den ikke kan høre med her. Men hvis det ærede Medlem ønsker en Tydeliggørelse deraf, er der intet i Vejen for det. Med Hensyn til Sikkerhedsfonden er det noget, som skal blive overvejet paa den Foranledning, det ærede Medlem har givet, og det er allerede overvejet. Men jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem i hans Betragtninger. Det er rigtigt, at der er lovpligtige Henlæggelser, og det er rigtigt, at det er til Fordel for de forsikrede, det sker; men Sikkerhedsfonden har alligevel i ikke ringe Grad Karakter af en Reservefond, og saa kommer det an paa, at man skelner mellem, hvilken Del der har denne Karakter, og hvilken Del der ikke har det; ellers vilde man indføre Bestemmelser, der stillede Forsikringsel-

skaber anderledes end andre Aktieselskaber. Men derom kan man jo tale.

I øvrigt giver de ærede Medlemmers Bemærkninger mig kun Anledning til faa Ord. Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jeg sige, at med Hensyn til de 12 pCt. var det alligevel mig, der havde Ret; thi 12 pCt. og derover giver 11 pCt. og ikke 10 pCt. — Det ærede Medlem fremsatte sine Betragtninger over den Balance, der kan ventes. Jeg tror, at vi nu begge om dette Emne har sagt det, som vi har paa Hjerte; jeg skal ikke føre Forhandlingen derom videre. Hvis der kommer et stort Underskud, som skal forrentes i de kommende Aar, vil det medføre en Forøgelse af Udgiften paa næste Tillægsbevillingslov, men som jeg allerede har nævnt, vil der være en langt betydeligere Formindskelse af Udgifterne, som vil komme paa Tillægsbevillingsloven, særlig da som Følge af Pristallets Fald. — Hvad Restaurationsskattens Forhold til Landboerne angaar, mente jeg virkelig mine Udtalelser derom ganske alvorligt, men det ærede Medlem maa forstaa dem rigtigt. Jeg sagde ikke, at der vilde falde en større Del af Restaurationsskatten paa Landet end paa Byerne, det faldt mig ikke ind, men jeg sagde, at Landboerne er haardere ramt end Byerne med Hensyn til deres *nødvendige* Restaurationsskat, og det fastholder jeg. Det er nemlig saaledes, at Byboerne langt fra er nødt til at befinde sig borte fra deres Hjem Dage ad Gangen i det Omfang som Landboerne, ikke blot naar de er Organisationsmedlemmer og maaske har Diæter og Vederlag derfor, men hovedsagelig i deres rent daglige Forretninger, som nøder Landboerne til overmaade ofte at tage til Byen; mange Landboere maa være i Byen omtrent hver Dag, ikke for deres Fornøjelse, men for deres Forretningers Skyld. Jeg fastholder, at neppe nogen Stand rammes saa stærkt af Restaurationsskatten ved dens nødvendige Forbrug som Landboerne.

Til det ærede Medlem Hr. Rode skal jeg gøre den Bemærkning, at naar det ærede Medlem ikke saa nogen Grund til, at man skulde sætte § 2 om Kreditoplæg ind i den paagældende Lov, saa indrømmer jeg, at denne Paragraf kunde have været undværet, idet det er en given Ting, at naar der ved en saadan særlig Lov ikke træffes nye Bestemmelser om Ophævelse af nogen Paragraf i den bestaaende Lov, bliver den bestaaende Hovedlov gældende, og derfor kunde denne Paragraf til